Один худий мавпій амбітну мав натуру
І шкуру левову нап'яв на себе здуру.
Лев був, нівроку, злий, мавпій ще зліший був,—
Разом із шкурою він право те здобув.
З зубовним скреготом репетував він дико:
"Я цар над нетрями, я темряви владика!"
Цей самозванний цар у чагарях заліг,
Улаштував собі препишний там барліг,
Чинив розбій і гвалт, грабунки й плюндрування,
Достоту як той звір, чиє носив убрання.
Проноза підробляв незгірш левиний рев,
Та й шкура не яка — поглянуть, чистий лев.
Розгедзався мавпій, гарчить несамовито:
"У мене лігвище скелетами забито,—
То докази моїх блискучих перемог.
Дивуйтеся! Тремтіть! Я лев! Я цар! Я Бог!"
Всі тварі перед ним покірно гнули карки...
Де взявсь приборкувач, схопив його за барки,
Здер із пройдисвіта перевдяг захисний
І показав усім: — Дивіться, це ж мавпій!